



ΠΑΝΔΩΡΑ

15 ΔΕΚ ΕΜΒΡΙΟΥ, 1854.

ΤΟΜΟΣ Ε'.

ΦΥΛΛ. 114.

ΝΟΜΙΚΟΣ Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Α'.

Μακλοβιούπολις.

—ο—

Οί αναγνώσται δὲν ἀγνοοῦσιν ὅτι ἡ θῆς καὶ ἡ θέσις τῆς Μακλοβιούπολεως εἶναι ἐκ τῶν μεγαλοπρεπεστέρων καὶ τῶν τρομερωτέρων τῆς φύσεως. Διὰ τὰς ἐκτιμήσεις δὲ τις προσηκόντως πρέπει νὰ ἔλθῃ διὰ θαλάσσης εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν τοῦ Ἀκρώων. (*) Ἀλλ' εἰ δὲν δύναται νὰ λάβῃ τὴν εὐχάριστην ταύτην, ἀς ρίψῃ τὸ βλέμμα εἰς τὸν χάρτην τοῦ Βρεττανικοῦ πορθμοῦ. Ὅχι μόνον τῆς Μακλοβιούπολεως ἡ θέα ἐκτείνεται πρὸς τὸν εὐρύτατον κόλπον τοῦ μικροῦ τούτου Ὠκεανοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἑκρας τοῦ Γαλδερ μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Ὀγας, ποία τρομερὰ σειρὰ νησιδίων, καὶ ἀκρωτηρίων, καὶ

σκοπέλων, καὶ βράχων, καὶ ὀχυρωμάτων, καὶ κανονίων ! Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁμοιάζει χάσμα θηείου ἀπογόμενον ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἄρκτον, ἔχον τετρακισίων σταδίων περιφέρειαν καὶ γίλιους ἰσθμίας ἐκ γρανίτου, λευκανέντας ἀπὸ τὴν ἀφρὸν καὶ μαυρισθέντας ἀπὸ τὴν πυρίτιδα. Ὅθεν, διὰ νὰ καταβῇ τις μέχρι Μακλοβιούπολεως κειμένης εἰς τὸ βάθος τοῦ χάσματος τούτου, πρέπει νὰ καταπρονήτῃ ὅλα ταῦτα τὰ προσκόμματα καὶ ὅλους ἐκείνους τοὺς κεραυνούς. Καὶ ἀφοῦ ἅπας καταβῇ εἰεὶ εὐρίσκει, ὡς φωλεὰν ἀετῶν ἐπὶ βράχου, πόλιν τότε πεπικνωμένην καὶ τόσῳ ἀπότομον, ὅταν ὁ βράχος ἐφ' οὗ κεῖται, κρεμασμένην ἀπ' αὐτοῦ ὡς μέγας κόλυπος μὲ τοὺς πύργους καὶ τὰς ἐπάλξεις τῆς πόλεως στεφανουμένην καθ' ἐκάστην πρῶταν ἀπὸ ὀμίχλην καὶ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἀπὸ θύελλαν, φέρουσαν περιδέριον κανονίων ἀνωθεν θώρακος πετριοδούς, ἔχουσαν εἰς τὰς γυμνάς πλευράς τῆς τὴν θάλασσαν παλιρροῦσαν ὡς ἐσθῆτα κυανὴν ἀπὸ ἀργυρᾶς στολισομένην παρυφᾶς, προκαλοῦσαν διὰ τῶν ὀχυρωμάτων καὶ τῆς προκυμίας τῆς τὰς τρικυμίας, περιλαμβανούσαν ἐντὸς τοῦ λιμένος τῆς στρατὸν ἀνδρείων νηυτῶν καὶ στολὸν μεγαλοπρεπῶν πλοίων, καὶ λύου-

(*) Ὁ ἀναχωρητὴς Ἀκρώων, ὅστις πρῶτος κατέβησεν ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς Μακλοβιούπολεως, θεωρεῖται ὡς θεμελιωτὴς τῆς πόλεως ταύτης.

σαν εἰς πᾶσαν πλημμύραν τὴν ἀφροσύνη ζώνην της, διὰ νὰ διαβῶσι τὰ ἀκαταμάχητα τέχνα τοῦ Δουγκ-Τρουέν καὶ τοῦ Σουρκούφ.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς 17' ἑκατονταετηρίδος, παρακμαζούσης τῆς τύχης Λοδοβίκου τοῦ 14', καὶ ἀκμαζόντων τῶν μετὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ Ὀλλανδίας Γαλλικῶν πολέμων, ἡ Μακλοβιούπολις ἐβασίλευεν ἐπὶ τοῦ Βρεττανικοῦ πορθμοῦ.

Μόνη τότε καὶ γυμνή ἐπὶ τοῦ βράχου της, μόλις συνεχομένη μὲ τὸν πέτρινον κάλωά της (*), διασφηνύμενον ἐνίστη ἀπὸ τὴν τρικυμίαν, ἡ πόλις τοῦ Ἀπριὸν δὲν περιεζώννυτο εἰσέτι ἀπὸ τὰ ὀγκώδη βάρβα δι' ὧν ἡ νεωτέρα ἀρχιτεκτονικὴ ὠχύρωσε τὰ τεῖχη της, οὔτε εἶχε πλησίον της τὴν ἀνθοδέσμη τῶν χλοερῶν ἐπαύλειων καὶ τῶν Ἀγγλικῶν κήπων, τῶν ὁποίων αἱ εὐωδίαὶ αὐξάνουσι τὴν ὑπερηφανίαν της. Διεσκορπίζετο μόνον ἀνάμικτος ἡ ὁσμὴ τῆς πίσεως τῶν νεωρίων της ἢ τῶν ἀγρίων φυκῶν τὰ ὁποῖα ἐφρίπτεν ὁ ὠκεανὸς εἰς τὰς χουσὰς της ἀκτᾶς. Μόνον κόσμημα εἶχε τὰ μακρὰ τεῖχη, προσβαλλόμενα ἀπὸ τὰ κύματα, τοὺς ὑψηλοὺς πύργους, προσβαλλομένους ἀπὸ τὸν ἄνεμον, τὸ γοτθικὸν φρούριον, διαρρήχθῃ ἀπὸ τὰς σφαῖρας, τὸ μαῦρον στέμμα τοῦ κεραυνοσκόλου πυροβολικοῦ της, τὸ πλῆθος τῶν κυνῶν ὠρυσμένων παρὰ τὰς πύλας της, τὸν ὄχλον τῶν ναυτῶν φερόντων ὑποκάμισα κόκκινα καὶ λευκὰ βρακία, τὰ ἐλλειπνίζοντα ἢ πλέοντα πλοῖά της, μύλους τινὰς διεσκορπισμένους τῶν ὁποιῶν αἱ καταιγίδες ἐτγίζον τὰ πτερὰ, καὶ τὰς ἡμέρας τῆς μάχης, αἵτινες ἦσαν ἡμέραι ἐορτῆς, τὸν καπνὸν τῶν κανονίων της ἀντὶ περιεφραλαίας, τὰς φλόγας τῶν πυρπολικῶν της ἀντὶ πυροτεχνημάτων, τὰς βόμβας συντριβομένας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της, καὶ τοὺς μύδρους διασχίζοντας τὴν σημαίαν της.

Τότε πᾶς κάτοικος τῆς Μακλοβιούπολεως ἔφερε ξίφος, καὶ ἐφύλαττε τὴν πόλιν καὶ τὴν οἰκίαν του, ὥπλιζε τὸ πλοῖόν του καὶ ἐπλανᾶτο εἰς τὰς θαλάσσας μεταξὺ τῶν δύο κόσμων. Τὸ πρῶτον πλοῖον τὸ ὁποῖον ἐκραζε πρὸς αὐτὸν, εἰς εἰ; καὶ ἑκατὸν κανόνια ἂν εἶχε, δὲν ἀπεκρίνετο ἐκεῖνος ὅτι εἶναι Βρεττανὸς ἢ Γάλλος, ἀλλὰ Μακλοβιούπολίτης ἀνεδίδασκεν εἰς τὸν μέγαν ἱστὸν τὴν σημαίαν του, ἐλάμβανε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸν πέλεκυν καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸ πιστόλιον, καὶ, δάκνων τὸ ξίφος του, ὥρμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ μετὰ ταῦτα ἔδεν ὀπισθεν αὐτοῦ ἡσυχῶς τὴν λείαν, τὴν ἔφερεν εἰς τὸν λιμένα, καὶ ἐμοίραζεν αὐτὴν μετὰ τοῦ βασιλέως. Ὅτε δὲ ἐγέμιζεν οὕτω πᾶς τὸ ταμεῖόν του καὶ τὸ τοῦ κράτους, ἐφόρει χρυσοῦν ἔνδυμα καὶ μετέβαινεν εἰς Βερσαλλίας διὰ νὰ προσαγαρευῇ Λοδοβίκον τὸν 14', καὶ ἐπέστρεφεν εὐγενὴς καὶ πλοῖαρχος. Ἐὰν δὲ, ἔνεκα ἀνακωχῆς ἢ τραύματος, ἔμενεν εἰς τὴν ξηράν, ὠκοδόμει παλάτιον ἐκ γρανίτου ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐπαυλιν βασιλικὴν εἰς τὰ δάση, προσέθετεν ἐνορίαν εἰς τὴν πόλιν, προμαχῶνα εἰς τὰ ὀχυρώματά της,

φόρον εἰς τὰς ἀκτᾶς της, καὶ ἔδιδεν ἐκκλησίαν εἰς τὸν ἐπίσκοπόν της, ἢ νοσοκομεῖον εἰς τοὺς συντρόφους του.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Μακλοβιούπολεως ἦσαν ἀντάξιοι τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν πλοιαρχῶν αὐτῆς. Γεννώμενον μετὰ τοῦ τριπλοῦ ἐκείνου θάρακος τὸν ὁποῖον δίδουσιν οἱ ποιηταὶ εἰς τὸν πρῶτον ναύτην, ἑκάστον παιδίον εἶχεν ἀντὶ μὲν κοίτης λέρμον, ἀντὶ δὲ τροφοῦ τὴν θάλασσαν, καὶ ἀντὶ σχοινίων κώπας καὶ ἱστία. Ὅστις κατὰ τὴν πρώτην ναυμαχίαν ἐροδεῖτο, εἰδέτο ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὡς ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωάννου Βάρτ, ἐν μέσῳ τῶν μύδρων. Διὸ καὶ οἱ ναῦται τῆς Μακλοβιούπολεως ἦσαν γνωστοὶ ὡς ἐμπειρότατοι καὶ ἄτρομοι, πρῶτοι ἐπιχειροῦντες ἐμβολὴν καὶ τελευταῖοι ἀποσυρόμενοι. Τοιοῦτο δὲ εἶχον ὄνομα ὥστε συνεκρότουν ἀποκλειστικῶς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ βασιλέως, τὸ πλήρωμα τῆς Γαλλικῆς ναυ-αρχίδας, φερούσης τὴν πρώτην σημαίαν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου.

Τοιαύτη ἦτο ἡ Μακλοβιούπολις, καὶ τοιοῦτοι ἦσαν οἱ κάτοικοί της ὅτε συνέβη ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν διηγούμεθα.

Β'.

Ὁ Κύριος *Peré*.

Ἦτο τότε δευτέρα τῆς ἀποκρέως τοῦ 1690 ἔτους παρὶ τὸ ἑσπέρας. Βεβαίως, διὰ ν' ἀποφασίσωσι νὰ ἐορτάσωσι τὴν ἀποκρέω οἱ Μακλοβιούπολιται, θὰ ἦσαν εἰς ἄκρον ἐκδοτοὶ εἰς τὰς ἡδονάς· διότι εἶχον πληροφορηθῇ πρὸ μικροῦ ὅτι αἱ Ἀγγλοὶ ἠτοιμάζοντο νὰ κανονοβολήσωσι καὶ τρίτην φορὰν τὴν πόλιν των. Ἐξαγριωθεὶς ἀπὸ τὰς νίκας τῶν ἀνδρείων τούτων καταδρομέων, ὁ ὄχλος τοῦ Λονδίνου μετέβη σωρηδὸν εἰς τὸ Βουλευτήριον, καὶ ἠπειλῆσε τοὺς Λόρδους νὰ τοὺς ῥίψῃ εἰς τὸν Τάμεσιν, ἐὰν μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἔμενε λίθος ἐπὶ λίθου εἰς τὴν Μακλοβιούπολιν. Ὅθεν τὸ Ἀγγλικὸν ναυαρχεῖον ἐγέμισε μὲ πυρίτιδα, μὲ νίτρον καὶ μὲ μύδρους τὸ μεγαλύτερον πυρπολικὸν τῶν ὅσα ἐπενήσεν ποτε τὸ πνεῦμα τοῦ ὀλέθρου, καὶ ἐπεμφε πρὸς τὴν Γαλλίαν τὴν καταχθονίαν αὐτὴν μηχανὴν, συνοδευομένην ἀπὸ ὀκτὼ ἢ δέκα πολεμικὰ πλοῖα.

Καὶ ὅμως ποτὲ ἡ δευτέρα τῆς ἀποκρέως δὲν ἐορτάσθη λαμπρότερα εἰς Μακλοβιούπολιν. Ὅλα τὰ πλοῖα ἦσαν σημαυστολιστά, ὅλα τὰ οἶνοπωλεῖα ἀντήχουν ἀπὸ ἄσπρα βακχικά, καὶ πλῆθος προσωπιδοφόρων ἔτερπον τὸν λαὸν κατὰ τὰς προκυμαίας καὶ τοὺς προμαχῶνας.

Ὁ ἀρχηγὸς ὄλων αὐτῶν τῶν περιχαρῶν συμμοριῶν ἦτο νέος δεκαεπταετής, ἀνδρειότατος ἀπ' αὐτῆς τῆς νεότητος τοῦ ἡλικίας. Ὑψηλὸς καὶ εὐρωστὸς, ἐλαφρὸς καὶ καμψότατος, χεῖρας ἔχων λευκάς καὶ λεπτάς, μεγαλοπρεπὴς τὸ ἦθος, ἐλχυστικὸς καὶ ὀπωσπὺν οἰηματίας τὸ πρόσωπον, τὴν κόμην ἔχων μακράν, βοστρυχώδη, μέλαινα καὶ κυμαινομένην, τὸν μύστακα ἐστριμμένον, τὸ χρῶμα διαφανές, τοὺς ὀφθαλ-

(*) Στενὴ τις προκυμαία συνάπτει μόνον τὴν Μακλοβιούπολιν μετὰ τῆς ἡπείρου.

μοὺς γλαυκοὺς, καθαροὺς καὶ διαυγεῖς, τὰς ὀφρὺς πυκνάς καὶ ζοφεράς, τὸ μέτωπον πλατὺ καὶ ἀνοικτὸν, τὴν δὲ ρίνα ὑπόγρυπος, τοιοῦτος ἦτο ὁ εὐγενὴς οὗτος νέος.

Οἱ σύντροφοί του τὸν ὠνόμαζον Ῥενέ ἢ Κύριον Ῥενέ, καὶ θὰ εἶχε βεβαίως ἰσχυροὺς λόγους κρύπτων τὸ ἀληθές του ὄνομα, διότι ἐπέταττε πάντασι τὴν εἰς ὅλους ὅσοι ἐτόλμων νὰ προφέρωσι τὴν πρώτῃν αὐτοῦ συλλαβὴν. Προσέτι τὸ ἀπλοῦν τοῦτο ὄνομα, «ὁ Κ. Ῥενέ,» ἀπέλαυε μεγίστης δημοτικότητος μεταξὺ τῶν νέων τῆς Μακλοδιουπόλεως.

Ἡμεῖς δὲ, οἵτινες δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ἀτιμωρητὶ τὴν ἀλήθειαν, σπεύδομεν νὰ ἀναγγεῖλωμεν πρὸς τὸν ἀναγνώστην, ὅτι τὸ καθυπὸ ὄνομα τοῦ νέου τούτου, ἦτο ἐκ τῶν ἐνδοξοτάτων τοῦ μεγάλου αἰῶνος τοῦ Λαδοβίχου ΙΔ'. Ἐλέγετο Ῥενέ Λουγκε-Τρουέν, μέλλων νικητὴς τῶν ναυμαχιῶν, καὶ μέλλων κατακτητὴς τοῦ Ῥίου Ἰανείρου, μέλλων ναύαρχος, κτλ. κτλ.

Ἡ οἰκογένειά του, μὴ προῖδούσα τὸ ἐνδοξὸν στάδιόν του, ἤ' ἐλθε νὰ τὸν ἀναδείξῃ νομικὸν ἢ πρόξενον, καὶ τὸν ἐστειλὲν εἰς τὸ ἐν Κάεν πανεπιστήμιον, ὅπου τὸν ἐνόμιζεν ἐγκύπτοντα εἰς τὸν Κώδικα τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἐνῶ αὐτὸς ἔστυρε τὸ ξίφος του ἀπὸ ἀγορᾶς εἰς ἀγορὰν, ἐσκόρπιζε τὸ χρυσίον του παίζων, ἐξέβατε τὴν καρδίαν του παλαίων πρὸς ὠραιότατους ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐρρίψκειν εἰς ὅλους τοὺς σκοπέλους τοῦ Πορθμοῦ. Τὴν δὲ τόλμην αὐτοῦ ἐπέστεφεν ἐλθὼν εἰς Μακλοδιούπολιν νὰ ἐορτάσῃ τὴν ἀποκρέω, ἀπόντος τοῦ πατρὸς του.

Ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὰ παῖδιά τῶν εὐγενῶν καὶ τοῦ λαοῦ, ὡς ἀκολουθοῦνται οἱ βασιλεῖς ἀπὸ τοὺς αὐλικοὺς καὶ τοὺς ὑπηκόους τῶν, ὁ Κ. Ῥενέ ὠδήγει τὴν συνοδίαν του τῆς ἀποκρέας ἀπὸ εὐθυμίας εἰς εὐθυμίαν, σκορπίζων λόγους πνευματώδεις καὶ χρήματα, ποτὲ μὲν κωμάζων, ποτὲ δὲ ὀχλαγωγῶν, καὶ διανέμων εἰς τὰς κυρίας γλυκύσματα καὶ μειδιάματα, ἀποκοιμίζων τοὺς πατέρας καὶ τοὺς συζύγους, ραπίζων τοὺς αὐθάδεις καὶ διαξιοφίζόμενος πρὸς αὐτοὺς, δίδων ἀφορμὰς γέλωτος μὲν πρὸς ὅλους τοὺς καλοὺς κάγαθοὺς, βλασφημῶν δὲ πρὸς πάντας τοὺς φιλησυχούς, καταφρονῶν καὶ χωρεσφύλακας, καὶ στρατιώτας, καὶ ἀστυνομίαν, διευθύνων ναυμαχίαν ὡς ἄλλος ναύαρχος, καὶ προεδρεύων παιγνίδια ναυτικά ὡς ἀπλοὺς ναύτης, ὡδήγων συνοδίαν ὀρχηστριῶν τῆς Ἰνδίας ὡς ναβάθης, καὶ διαδραματίζων, ὑπὸ τὸ ἐνδυμα, τὴν φενάκην καὶ τὸν τετράγωνον πῖλον δι-κηγύρου, κωμωδίαν.

Ἀλλὰ μετὰ τὰ παιγνίδια ταῦτα καὶ τὰς μεταμορφώσεις του αὐτὰς, ὁ Κ. Ῥενέ ἐγένεν αἴφνης ἀφαντος περὶ τὴν πέμπτην ἢ ἑκτὴν ὥραν. Μετέβη εἰς ἄγνωστον ξενοδοχεῖον διὰ νὰ φάσῃ τὰ ἐνδύματά του, καὶ δραμῶν εἰς τὸν λιμένα, ἐπέβη εἰς λέμβον, ἀνήχθη εἰς τὸ πελαγος, ἔδραζε δύο κώπας, καὶ ἐλάυνων αὐτὰς μὲ ἴσην δύναμιν καὶ ἐπιδεξιότητα, διέβη τὸ μεταξὺ Μακλοδιουπόλεως καὶ ἀνὰ στενόν.

Πᾶς ὁδοιπὸρος ἐρχόμενος εἰς Μακλοδιούπολιν ἢ ἐξερχόμενος ἐκ δυσμῶν, βαρβάρᾳ καὶ μισηθείας, εἶναι

ἀναγκασμένος νὰ διαβῇ τὸ μέρος τοῦτο τῆς θαλάσσης, τὸ ὅποιον εἶναι τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ Ῥάνση. Ὅθεν κατὰ πᾶσαν ὥραν εὐρίσκονται ἔτομα πλοίαρια. Ἀλλοτε σάλπιγξ ναυτικὴ ἐκάλει τοὺς διαβάτας· ἀλλὰ σήμερον τὴν πρόσκλησιν διαβιάζει κώδων.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κ. Ῥενέ ἐπεθύμει νὰ φθάσῃ ταχύτερον καὶ νὰ μένῃ ἄγνωστος, ἐγένε μονὸς κωπηλάτης. Ἀλλ' ἠπατήθη ὡς πρὸς τὴν δευτέραν ἐλπίδα του· διότι, ἂν καὶ ἐχαμήλωσε τὸν πλατύγυρον πῖλόν του, ἀνθρώπος τις ἀπαισίου ὄψεως, παρακαλοῦντήσας αὐτὸν μέχρι τοῦ λιμένος, τὸν ἀνεγνώρισεν ἐνῶ ἠτοιμάζετο ν' ἀποπλεύσῃ.

— Αὐτὸς εἶναι! εἶπε ρίπτων βλέμματα ὀρνέου σαρκοδόρου.

Καὶ ἔδραμε νὰ εἰδοποιήσῃ δεκάδα ἄλλων, ὁμοίων τὴν ὄψιν μὲ αὐτόν.

Γ'.

Ἀγγελίνα.

Ἐν τούτῳ ὁ Ῥενέ διέσχίζε τὰ κύματα, καὶ φθὰς εἰς τὴν ἀπέναντι ὀχθὴν, ἔδεσε τὴν λέμβον του καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν ὠραιότεραν οἰκίαν.

Κειμένη αὕτη εἰς τὴν δυτικὴν κορυφὴν, εἶχε θέαν ἐκτετατομένην εἰς τὸ χωρίον καὶ τὴν ὁδόν, τὴν ἐξοχὴν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ τὴν λιμενίσκον αὐτὸν εἰς ὃν ἔδιδον ψυχὴν τόσα σκάρη διαδραματικά. Πέριξ αὐτῆς ἦτο κήπος, περιέχων ἄνθη καὶ λάχανα, σκιαζόμενος ἀπὸ δάσος δένδρων ὀπωροφόρων, καὶ περικυκλούμενος ἀπὸ φραγμὸν χλοερῶτατον. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο τὸ ἔαρ ἐτελείωσεν ἕνα μῆνα πρὸ τῆς συνήθους ἐποχῆς. Ὅθεν ὠραιότατος ἐφαίνετο περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὁ κήπος ἐκεῖνος, κεκαλυμμένος ἀπὸ γλό-ην κυματινομένην, καθωραϊσμένος ἀπὸ ἄνθη ἄγρια, καὶ διαδίδων πνοὰς εὐώδεις καὶ ἀρωματικές. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εἶναι μέγα κάλυπτρον ἐκ λευκῶν ἀκανθῶν, ἐκ ῥόδων ἀγρίων, καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων ἀνθέων τῶν ἀγρῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάστη μπλέκ, ἀνυψουμένη ὡς μεγίστη ἀνθοδέμνη, ἐρρίπτε συσμένη ἀπὸ τὸν ζέφυρον τῆς ἑσπέρας, χιόνα εὐοσμον.

Καὶ ὅμως, ἐντὸς τῆς ὠραίας ταύτης κατοικίας ὑπῆρχε τι ὠραιότερον. Ὑπῆρχε νέα κόρη, ἥτις εἶχε προσβῇ εἰς τὸ παράθυρον ὡς βαπτίλισσα τῶν περὶ αὐτὴν ἀνθέων. Ἀνακαλέσατε τῶντι εἰς τὴν μνήμην σας ὅτι ἴδετε ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον· τὰς ῥοδοχρόους παρειὰς τῶν παιδίων, χεῖλη ῥοδοκόκκινα, χαρακτῆρας λεπτοτάτους, κόμην χρυσήν, καὶ πρὸς τούτοις σῶμα ζωηρὸν καὶ εὐλύγιστον νέας κόρης, μεταβαλίουσῃς εἰς ἡλικίαν νέας γυναικός, ἐνὶ λόγῳ φαντάσθητε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἑρωτος ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς μητρὸς του, καὶ θὰ ὑποθέσετε ὅποια ἦτο ἡ νέα ἐκεῖνη.

— Καλὴ ἑσπέρα, Ἀγγελίνα, εἶπεν ὁ Ῥενέ ὑπὸ τὸ παράθυρον, μὲ φωνὴν ταπεινὴν καὶ τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ στόματος.

Καὶ εἰσῆλθεν ὡς ἀστραπὴ εἰς τὸν θάλαμόν της.

ἀλλ' ἔμεινεν ὡς ἀπόπληκτος· διότι ἀντὶ ὧς ἤλπιζε, νὰ ὑπάρῃ πρὸς αὐτὸν ἡ νέα, μόλις ἐμειδιάσε καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν της. Μάρθα δὲ ἡ ἀρχαία ὑπηρέτης, οὔτε τὸν παρετήρησε. Τὸ ἥθος της ἦτο καταβεβλημένον ὡς ἂν μεταίχεν ἡλιθιότητος, οὐδὲ ἤρμοζεν εἰς τὸ ἀνδρικὸν πρόσωπόν της, μεστὸν σπειρίων καὶ μυσταγορόν. Τοῦτο ἐξέπληξεν ἔτι μᾶλλον τὸν Ῥενέ, ὅστις εἰσῆρχετο πάντοτε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νέας παλαίαν πρὸς τὸν θῆλον ἐκείνον κέρβερν.

— Παράδοξ' ἀνθρώπα τῆς ἀποκρέω! εἶπε μὲ τὴν συνήθη φαιδρότητα του. Τί ἔχεις λοιπὸν, μικρὰ ἀδελφή; ποῦ εἶναι ὁ πατήρ σου Κ. Βερνάρδος;

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσασα ἡ Ἀγγελίνα ἐπελάβετο τῆς χειρὸς τοῦ Ῥενέ, χέουσα συγχρόνως χειμαρρὸν δακρύων. Μετὰ ταῦτα διηγήθη ὅτι ὁ πατήρ της ἔγεινεν ἄφαντος πρὸ δύο ἡμερῶν καὶ ὅτι οὐδὲν ἔχνος του εἰρέθη. Ὑπέθετον δὲ ὅτι ἐπνίγη εἰς τὸν λιμένα, ἢ ὅτι ἤρπαγῃ ἢ ἐφρονεύθη ἀπὸ τοῦς καταδρομεῖς.

Πρέπει νὰ εἰπώμεν ὅτι καὶ ὁ Κ. Βερνάρδος ἦτο ἐκ τῶν φονεωτέρων καταδρομέων τῆς Μακλοβίου-πόλεως. Μετὰ εἰκοσαεταῖς λαμπρὰς καὶ ἐπικερθεῖς ἐκστρατείας, ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἐν Δινάρ ὠραίαν οἰκίαν του, ὅπου ἀνεπαύετο ἐξασκῶν τὰ κα' ἤκοντα εἰς τὰ ὅποια ὤφειλε τὴν περιουσίαν του, δηλ. βασιλικῶν ναυαγῶν, ὡς ἐκασκῶντο ὅτι ὑπῆρξαν κατὰ διαδοχὴν οἱ πρόγονοί του. Ἡ Ἀγγελίνα, μονογενὴς θυγάτηρ καὶ εἰδωλὸν αὐτοῦ, ἦτο ὁμογάλακτος τοῦ Δουγκ-Τρουέν. Ἐντεθὲν λοιπὸν προήρχετο ἡ μεταξὺ τῶν δύο τούτων νέων οἰκειότης, τὴν ὁποίαν ὁμοῦ δὲν ἐπολυνοστιμίζετο ἀπὸ τινος ἢ γραῖα Μάρθα. Ὅσοι ὠραιότερα ἐγίνετο ἡ κυρία της, τόσῳ ὁ Κ. Ῥε-ἔ ἐφάνετο ἐπικίνδυνος εἰς αὐτήν· διότι ὅχι μόνον δὲν ὠμίλει περὶ γάμου, ἀλλ' ἦτο ἐκ τῶν ἀπώτων νέων τῆς Μακλοβίου-πόλεως· πλὴν τούτου ὁ καλὸς κέρβερν ἐφύλαττε τὰ χρυσὰ μῆλα δι' ἄλλον· τὴν ἡμέραν ὅμοις ἐκείνην ὅλαι αἱ φροντίδες τῆς Μάρθας σκοπὸν εἶχον τὸν Κ. Βερνάρδον.

Ἀλλ' ὁ Ῥενέ, εἴτε ἐκ φυσικῆς κουφότητος, εἴτε ἐκ περιφιλαντίας ἐρωτικῆς, εἶρε ὑπερβολικὰς τὰς φροντίδας αὐτάς.

— Ἐλα δά! εἶπε πρὸς τὴν νέαν κόρην συγγί-ζων τὰ δάκρυά της, καὶ θαυμάζων τὸ πρόσωπόν της ἔτι μᾶλλον γενόμενον ὠραιότερον ἀπὸ τὴν δρόσιν αὐτὴν, ἡ τόση φιλοστοργία σου εἶναι ματαία, φι-τάτη μου ἀδελφή. Ποτὲ πλοῖον ἢ λέμβος, διοικούμενα ἀπὸ τὸν Βερνάρδον, δὲν ἐχάθησαν. Ὁ πατήρ σου κολυμβᾷ ὡς ἰχθὺς· οἱ δὲ πειραταὶ ἀντὶ νὰ τὸν συλλάβωσι, συλλαμβάνονται ἀπὸ αὐτόν. Ὁ ἀνέλαβε τὴν ναυαρχίαν πλοίου φιλικῶς, καὶ δὲν θὰ εἶχε καιρὸν νὰ σὲ εἰδοποιήσῃ.

— Δὲν τὸ ἔκαμε ποτὲ τοῦ αὐτοῦ! ἀπεκρίθη ἡ Ἀγγελίνα, θέλουσα ἀλλὰ μὴ τολμῶσα νὰ ἐλπίσῃ.

— Ἡξεύρεις τὴν παροιμίαν, ἐπανελάθεν ὁ νέος, τὴν λέγουσαν ὅτι κάθε πρᾶγμα ἔχει καὶ τὴν ἀρχὴν του. Παραδείγματος χάριν, ἐπρόσθεσε χαδεύων τὰς λευκὰς χεῖρας τῆς νέας, καὶ κατοπτριζόμενος εἰς τοὺς ὠραίους γαλανοὺς ὀφθαλμούς της, δὲν μὲ εἶπες

ὅτι μὲ ἀγαπᾷς . . . εἰμὴ ὡς ἀδελφόν . . . ἐνῶ ἐγὼ σὲ ὠμίλῳ πρὸ . . . ἔξ' ἐβδομάδων περὶ τοῦ ἐρωτός μου . . . Πρέπει λοιπὸν νὰ μὲ τὸ εἰπῇς σήμερον πρῶ-την φορὰν, διὰ νὰ γλυκύνῃς τὴν πικρίαν τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας!

— Ἀναχωρεῖς! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελίνα. Μόνη δὲ ἡ λέξις αὕτη ἐτέφραξεν ὅτι ἤθελε ν' ἀκούσῃ ὁ νέος.

Ἀλλ' αὕτη ἐξῆψε συγχρόνως καὶ τὴν ὀργὴν τῆς ταλαιπώρου Μάρθας.

— Πρέπει ν' ἀναχωρήσω, ναι, ἀπεκρίθη περιλυ-πος ὁ Ῥενέ καὶ πλησιάσας ἔτι μᾶλλον πρὸς τὴν Ἀγγελίναν· ὁ πατήρ μου ἔρχεται ἀπόψε ἢ αὔριον ἀπὸ Πρέστην μὲ τὸν ἀδελφόν μου Λουκᾶν, καὶ ἡξεύρεις ὅτι ἂν μ' εἶρῃ εἰς Μακλοβίου-πόλιν . . .

— Ναι, ἡξεύρωμεν ὅτι θὰ σ' εἶλθῃ καὶ θὰ σ' ἐ-τρῶγεν! εἶπεν ἡ Μάρθα ὑπολαδοῦσα, καὶ ἀποσπά-σασα τὸν Ῥενέ ἀπὸ τὸ θρανίον. Ὁ ἀγαθὸς σου πα-τήρ, ἐπρόσθεσε σταυρώσασα τὰς χεῖρας καὶ ἀνατρι-χιάσασα τὸν μύστακα, ὁ ἀγαθὸς σου πατήρ, ὁ ὁποῖος τὲ νομίζει βυθισμένον κατακέφαλα εἰς τοὺς νόμους καὶ τοῦς κώδικας τοῦ Πανεπιστημίου, ἐνῶ πρὸ δύο μηνῶν τρέχει εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὰ καπηλεῖα, εἰς τὰ θέατρα, παντοῦ ὅπου ἡμπορεῖς νὰ χάσῃς χρή-ματα, νὰ συντρίψῃς παράθυρα, νὰ χύσῃς αἷμα, καὶ ὅπου νέα κοράττι . . .

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρατε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν της, διότι ὁ Ῥενέ τὴν ἐρρίψεν εἰς τὸ θρανίον της, προσποιούμενος ὅτι τὴν ἐνηγκαλίσθη· αὐτῷ πως συνειθίξε νὰ καταπραΰνῃ τὴν ὀργὴν τῆς καλῆς γραίας.

— Μὴ διάζῃσαι, καλὴ μου Μάρθα, εἶπε μὲ σα-βαρότητα ἥτις ἐκίνησε τὸν γέλωτά της, καὶ τὴν ἀ-ρώπλισε. Μάθε ὅτι ὅταν φουσκώσῃ τὸ γάλα βρά-ζον, χύνεται εἰς τὴν στάκτην καὶ χάνεται, καὶ ὅτι μία παλαιὰ παροιμία λέγει· ὁποῖος θυμῶναι ἔχει ἄδικον. Ἴδου ὅτι ἐμαθὰ ἀπὸ τὰ φῶτα τῶν ἐθνῶν, καὶ σὲ τὸ μεταδίδω προθύμως· ὅταν διὰ τὴν πατέ-ρα μου, καὶ αὐτὸς λησμονεῖ ὅτι τὸ φυσικὸν τοῦ ἀνθρώ-που, διακόμενον ἀπὸ τὴν θύραν, ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ παράθυρον, καὶ θὰ γείνη παράδειγμα ἐκείων οἱ ὁ-ποῖοι ἀνατρέφουν τὰ τέκνα των ἐναντίον τῶν κλι-σεῶν των. Ἀς μὲ κάμῃ ὅσον θέλεις νομικόν, ἐγὼ ὁ-μως ἀγαπῶ τὴν σπάτην μόνον κώδικα θὰ σπουδά-σω τὸν τῆς θαλάσσης, μόνον δικαστήριον θὰ ἔχω τὰ πλοῖα, μόνους δικηγορικοὺς λόγους τὰ καννόνια . . . καὶ μόνας ἀλύσεις, ἐπρόσθεσε στραφεὶς χα-ριέντως πρὸς τὴν Ἀγγελίναν, ἐλείνας μὲ τὰς ὁποίας ἡ Ἀφροδίτη ἔδωσε τὸν Ἄρην.

Καὶ μετὰ ταῦτα, ἐνῶ ὁ κέρβερν ἐγρυζεν εἰσέτι μεταξὺ τῶν ὁδόντων του, ἐλθὼν ἐκάθησε πλησίον τῆς νέας, εἶπε πρὸς αὐτὴν λόγους θαυματοποιούς, καὶ τῇ ἐπρόσφερεν ἐπὶ τέλους δακτύλιον ἀδαμαντο-κόλλητον.

Ἡ Ἀγγελίνα ἠρῳήριασε, τὸ ἐδοκίμασε, διστά-ζουσα καὶ χαίρουσα ὡς παιδίον ἀφελές, καὶ ἐπει-τα, ἐκβαλοῦσα αὐτὸ ταχέως, τὸ ἀπέδωκεν εἰς τὸν νέον στενάζουσα. Ὁ Ῥενέ παρετήρησε τότε ὅτι ἐφόρει ἄλλο εἰς τὸν δάκτυλον, ἀπλοῦν μὲν δακτύ-

λιον χρυσούν, ἀλλ' ἀνέκτιμpton ἔνεκα τῆς προτιμῆσεως.

— Ἀγγελίνα! ἀνέκραξε περίφοβος καὶ δάκνιον τὰ χεῖλη ὁ νέος, τίς . . . σὲ τὸ ἔδωκεν; ὅποιος καὶ ἂν εἶναι ἢ θὰ μὲ φονεύσῃ ἢ θὰ τὸν φονεύσῃ.

— Σιωπή! εἶπε κατακταθηθεῖσα ἡ νέα· ἔπαρε ὀπίσω τὰ λόγια σου· ἀνεχώρησαν, ἀδελφέ μου, ἐπρόσθεσε σφιγξάσα περιπαλῶς τὰς χεῖράς της, λησμονήτῃ με διὰ παντός, καὶ ἄρες με νὰ κλαύσω τὸν πατέρα μου.

Ἡ σκηνὴ αὕτη θὰ ἐλάμβανε τέλος λυπηρὸν, εἰς συγχρόνως δὲν ἤκούετο ἔξω θόρυβος πολὺς.

Δ'.

Ὁ Βερνάρδος.

Οἱ θορυβῶντες ἦσαν ὅλοι οἱ ἄλιεῖς τοῦ μέρους ἐκείνου, οἵτινες συνέρρευσαν χειρονομούντες καὶ ραυγάζοντες με ὀργήν.

— Καὶ! καὶ! νὰ καύσωμεν τὴν οἰκίαν τοῦ προδότου! νὰ τὴν καύσωμεν!

Αἱ γυναῖκες ἐκραζόν σφοδρότερον καὶ τῶν ἀνδρῶν, καὶ τίς αὐτῶν ἐκράτει λαμπάδα. Ὁ Ῥενέ, ὅστις εἶχεν ἀνοίξει τὸ παράθυρον, τὸ ἐκλείσσε πρὶν ἢ ἐννοήσῃ ἡ Ἀγγελίνα τί πρέχει. Ἐπειτα ἔνευσε πρὸς τὴν Μάρθαν νὰ μεταβῇ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν κάτω αἰθουσαν, καὶ ἀπατήσασα αὐτὴν διὰ τιμῶν ἐπιτηδείων ἐκφράσεων, ἔδραμε πρὸς τοὺς ὀχλαγωγούς. Καὶ τῷ ὄντι ἦτο καιρὸς νὰ φθάσῃ, καὶ διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς μαινομένους, ἀνάγκη ἦτο νὰ φερθῇ ὅπως ἐφάρη.

— Ἀλλοῖμονον, ἀνέκραξε σταθεῖς πρὸ τῆς πύλης, καὶ σείων τὸ θυμὸν ξίφος τοῦ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, εἰς ὅποιον πλησιάσει πρῶτος!

— Ὁ Κ. Ῥενέ! εἶναι ὁ Κ. Ῥενέ, ἀνέκραξαν συγχρόνως πολλαὶ φωναί, καὶ μόνον τὸ ὄνομα τοῦτο ἰσχυρὸν ὑπὲρ ὅλας τὰς ἀπειλάς. Καὶ ὁμοῦ αἱ γυναῖκες ἐξηκολούθησαν νὰ ὠρύωνται κρᾶζουσαι.

— Φωτιά, φωτιά, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προδότου! μὴ δισταγμοί!

Ἀλλ' ὁ Ῥενέ, ἀρπάσας μίαν τῶν μαχαίρῶν τούτων, ἀπέσπασε τὴν λαμπάδα της· ἡ δὲ συμμορία ὀπισθοχώρησεν εἰκοσι βήματα.

Βέβαιος τότε ὅτι δὲν θὰ ἤκουεν ἡ Ἀγγελίνα,

— Τί θέλετε; ἠρώτησε, τί συνέβη; ποῖος εἶναι προδότης;

— Ὁ Κ. Βερνάρδος! ὑπῆγε μὲ τοὺς Ἀγγλους! μᾶς ἐπώλητε διὰ χιλίας γυνέας, καὶ ἐρχεται νὰ καταστρέφῃ τὴν πόλιν μας! πλὴν ἡ οἰκία τοῦ θὰ καὶ πρὸ τῶν ἐδικῶν μας· φωτιά, φωτιά!

Καὶ ὁ Ῥενέ ἠναγκάσθη νὰ ἀνασπάσῃ καὶ δεύτερον τὸ ξίφος· τέλος πάντων κατώρθωσε νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς καταφοράς ἀπὸ ἑνα τῶν ἀρχηγῶν, ἀπωθήσας ἐν τῷ αὐτῷ τὸν ὄχλον μέχρι τῆς θέσεως ἐκείνης τοῦ χωρίου ὅθεν φαίνεται ὁ ὠραιότερος ὄριζων τῆς Μακλοθιουπόλεως.

Τὴν προπαρελθόντων πλοῖον ἄνευ σημαίας ἐφάνη ἐκεῖ πλησίον, καὶ ἀπεβίβασε διὰ νυκτός κατάπλο-

πον Ἀγγλον, ὑποσχεθέντα χιλίας γυνέας εἰς τὸν ναυαγωγόν, ὅστις ἤθελεν ἀναλάβει νὰ ὀδηγήσῃ τὸ καταχθόνιον πυρπολικὸν ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Μακλοθιουπόλεως. Ὁ Κ. Βερνάρδος, δεχθεὶς τὴν ἄτιμον ταύτην πρότασιν, μετέβη εἰς τὸ Ἀγγλικὸν πλοῖον.

— Καὶ ἐπιστεύσατε τὴν φλυαρίαν αὐτὴν! ἀνέκραξεν ὁ Ῥενέ καγγιάσας καταφρονητικῶς. Ὁ Κ. Βερνάρδος νὰ πωληθῇ εἰς τοὺς Ἀγγλους! ὁ Κ. Βερνάρδος ὁ ὅποιος τοὺς φονεύει, τοὺς συλλαμβάνει, τοὺς καίει καὶ ὅλας τὰς θαλάσας πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν! ὁ Κ. Βερνάρδος, τόσῳ πιστὸς εἰς τὸν βράχον μας, ὥστε σεῖς οἱ ἴδιοι τὸν ὠνομάσατε Σκόλον τῆς Μακλοθιουπόλεως! Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, φίλοι μου, ποῖος ἐφάρεν αὐτὸν τὸν μῦθον;

— Ἐγὼ, ἀπεκρίθη νέος τις ναύτης, καθημαγμένος τὰ μέτωπον, ἐγὼ, ὅστις, ἀρπαχθεὶς διὰ τῆς βίας ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν, ἶδ᾽ ἐμὲ τὰ ὀμμάτιά μου τὸν Κ. Βερνάρδον εἰς τὸ πλοῖόν των, καὶ ἐδραπέτευσα κορυμῶν καὶ τουφεκίζομενος διὰ νὰ ἀναγγεῖλω τὴν προδοσίαν των εἰς τοὺς συμπατριώτας μου. Μὲ γνωρίζεις, Κ. Ῥενέ, εἶμαι ὁ Πέτρος Λεγάλ, ὁ δόκιμος ναυαγωγὸς τὸν ὅποιον ὠνομάζεις ναύτην σου . . . Πολλάκις ἐφαρεύσαμεν, ἐπαλαίσαμεν καὶ ἐπλεύσαμεν ἐγὼ οἱ δύο, ἀπὸ τὴν λέμβον μου σ' ἐπῆρε πρὸ δύο μηνῶν ὁ πατήρ σου διὰ νὰ σε στείλῃ εἰς τὸ σχολεῖον. Τὸν προεῖπα τότε ὅτι δὲν θὰ μείνης πολὺν καιρὸν ἐκεῖ. Ἡ λέμβος μου εἶναι πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν σου . . . ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ πιστεύσῃς τοὺς λόγους μου.

Καὶ τῶντι ὁ Ῥενέ ἔμεινεν ἐμβρόντητος, καὶ ἐσφιγξέ σιωπηλῶς τὴν χεῖρα τοῦ ναύτου, εἰπὼν·

— Εἶναι βέβαια κανὲν μυστήριον τὸ ὅποιον δὲν ἐννοῶ.

Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο κατέπεισαν τοὺς ἄλιεῖς ὅτι τὸ νὰ πυρπολήσωσι τὴν οἰκίαν τοῦ Βερνάρδου, ἦτο ἄσκοπος καὶ ἄδικος ἐκδίκησις. Μήπως ἡ θυγάτηρ τοῦ ναυαγωγοῦ, ὁ ἄγγελος ἐκεῖνος τοῦ χωρίου, ἦτο ὑπεύθυνος διὰ τὸ ἐγκλημα τοῦ πατρὸς της; καὶ δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ στρέψωσι τὴν ἐκδίκησίν των κατὰ τῶν Ἀγγλῶν; Ἐνὶ λόγῳ, ὁ Ῥενέ διήγειρε τοσοῦτω τὴν εὐσπλαγχνίαν τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν τὸν πατριωτισμὸν, ὥστε ἀνεχώρησαν κρᾶζοντες οἱ μὲν Ζήτω ἡ Ἀγγελίνα! οἱ δὲ θάνατος εἰς τοὺς Ἀγγλους!

— Καὶ, φίλοι μου, ἐξηκολούησεν ὁ νέος ἥρως, θάνατος εἰς τοὺς Ἀγγλους! Ἄς ἔλθουν ἂν θέλουν μὲ τὴν καταχθονίαν μηχανήν των, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Βερνάρδον ἢ ἄλλον, καὶ ἐγὼ πρῶτος θὰ ἔλθω τὰς ζητήσω διὰ νὰ ὑπερασπισθῶμεν τὰ τείχη μας! Ἦμην ἐτοιμος νὰ ἀναχωρήσω ἀπόψε ἀπὸ τὴν Μακλοθιούπολιν, ἀλλὰ θὰ μείνω διὰ νὰ νικήσω ἢ ν' ἀποθάνω μαζὶ ἡ σας.

— Εὐγε! εὐγε! ἀνέκραξαν τριακόσαι φωναί, ἐπειδὴ τὸ πλῆθος εἶχεν αὐξήσει, καὶ ὁ Ῥενέ τὸ ἤγε καὶ τὸ ἐφάρεν ὡς ἑνα ἄνθρωπον.

— Ἐλα νὰ μᾶς ζητήσῃς ὅταν ἀκούσῃς τὸ πρῶτον κανόνιον, Κ. Ῥενέ . . . θάνατος εἰς τοὺς Ἀγγλους!

— Θάνατος εἰς τοὺς Ἀγγλους! Καλὴν ἐντάμωσιν, φίλοι μου.

Ἡ σκηνὴ αὕτη διήρκεσε ἡμίσειαν ὥραν. Ὁ νέος ἥρως ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πίκιαν τοῦ Περνάρδου, σκεπτόμενος περὶ τῆς προδοσίας, ἀλλ' ἀδυνατῶν νὰ τὴν ἐξηγήσῃ. Πῶς ἐξηφάνισεν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τεσσαράκοντα ἐτῶν πατριωτισμὸν, δόξαν καὶ ἀρετὴν; ἐνέδωκεν ἄρα εἰς παροξυσμὸν πλεονεξίας, ἐκδικήσεως ἢ παραπροσύνης; Τοιαῦτα ἐσυλλογίζετο λησμονῶν τοὺς ἰδίους αὐτοῦ παλμούς, ὅτε ἐξεπλάγη ὑπὸ νέας τινὸς περιπτώσεως.

Ἐπῆδησε τὸν φραγμὸν τῆς περιοχῆς, καὶ εἰσῆλθεν ἀπροσδοκῆτως διὰ τοῦ κήπου· φθὰς δὲ εἰς σύνδενδρον μέρος ὅπου ἡ σκιὰ ἐπικυνοῦτο, ἤκουσε φωνὴν χαμηλὴν, καὶ τὴν φωνὴν συγχρόνως τῆς Ἀγγελίνης. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐνόμισεν ὅτι ἡ πρώτη φωνὴ ἦτο γυναικεῖα, τόσῳ ἦτο γλυκεῖα, ἀνδρὰ καὶ μαλακὴ· ἀλλ' ἔπειτα, πλησιάζας ἀκροποδητὶ, ἐγνώρισεν ὅτι ἦτο φωνὴ ἀνδρός.

Τότε ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του, καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν λυσσῶν καὶ γενώμενος· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὠπισθοχώρησεν ὡς κεραυνόπληκτος, φελλίσας ὁ ἀδελφός μου· Λευκάς!

Καὶ καθήσας ἐπὶ τῆς χλόης, ἤκουσε τὸν ἐφεξῆς διάλογον·

— Ἦλθα ὦρας τινὰς πρὸ τοῦ πατρός μου, ἔλεγεν ὁ νέος· φθάνει ἀπόψε μὲ τὸ νέον πλοῖόν του, ὠπλισμένον μὲ ὠραιότατα κανόνια τὰ ὅποια ἡγόρασεν εἰς Βρέστην, καὶ φέρων τὴν ἐκλαμπρον κυρίαν ἢ ὅποια θὰ γείνη σύντεκνος, τὴν κόμησάν Γαβριέλλαν Λαβουρδοναί.

— Τὴν ὠραίαν καὶ πλουσίαν δεκαεπταετὴ γῆραν, ἢ ὅποια ἔχασε τὸν ἄνδρα τῆς τὸ παρελθὸν ἔτος, τὴν πρωίαν αὐτὴν τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου τῆς;

— Μάλιστα. Ἡξέυρεις ὅτι ἡ λέμβός ἢ ὅποια τοὺς ἔφερεν εἰς Δινὰρ ἀναποδογυρίσθη, καὶ ὅτι καὶ οἱ δύο θὰ ἐπνίγοντο, εἰς τῶν προσκεκλημένων δὲν ἔσωζε γενναίως τὴν νέαν.

— Καὶ ὁ γενναῖος αὐτὸς ἦτον ὁ ἀδελφός σου Κ. Ρενέ; ὦ! δὲν τὸ ἐλησμόνησα! εἶπεν ἀναστενάξασα ἡ Ἀγγελίνα.

— Δὲν τὸ ἐλησμόνησεν οὔτε ἡ Κ. Λαβουρδοναί. Ὅθεν ὑπεδέχθη μὲ ἀπείρους περιποιήσεις τὸν πατέρα μου εἰς Βρέστην, καὶ μὲν τῆς ἐπρότεινε νὰ ἔλθῃ νὰ γίῃ σύντεκνος τῆς Γαλέττας τοῦ Γαβριέλλας, ἢ ὅποια θὰ βαπτισθῇ αὐριον τὸ ἑσπέρας. Γνωρίζεις τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ πατρός μου· μὲ διέταξε νὰ ἔλθῃ πρὸ αὐτοῦ, διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τελετὴν, ἢ ὅποια εἶναι ἄγνωστος εἰς Μακλολιούπολιν· θὰ ἔχωμεν συμπόσιον πέντε χιλιάδων φράγκων, πυροτεχνήματα, κανονοβολισμούς, θαλασσομαχίας, καὶ ἐπειδὴ εἶναι τρίτη τῆς ἀποκρέω, χοροὺς μὲ προσωπίδας.

— Τῶν ὁποίων βέβαια ἡ Κ. Λαβουρδοναί θὰ εἶναι ἡ βασίλισσα, εἶπε καὶ πάλιν στενάξασα ἡ Ἀγγελίνα.

— Ἦλθα λοιπὸν νὰ ἐκτελέσω τὰς παραγγελίας τοῦ πατρός μου, ἀλλ' ἠθέλησα νὰ σὲ ἰδῶ πρῶν, νὰ βεβαιωθῶ ὅτι ἀγαπᾷς πάντοτε τὸν ἀρραβωνιστικόν

σου, καὶ ὅτι ἐφύλαξες τὸ δακτυλίδιόν μου ὅπως ἐγὼ ἐφύλαξα τὸ ἐδικόν σου, καὶ ὅτι εἶσαι ἐτοιμὴ νὰ συμπληρώσῃς ἐπὶ τέλους τὴν εὐδαιμονίαν μας. Ἐπέρασαν δύο μῆνες ἀφοῦ δὲν σὲ ἶδα, Ἀγγελίνα! Ἐ! ἂν ἤξευρες πόσα δάκρυα ἔχυσα ἐπάνω εἰς τὸ δακτυλίδιόν σου, πόσας εὐχάς, καὶ πότους πόθους ἤκουσεν! . . .

Ἐπρόφερε δὲ ταῦτα μὲ τόνον· τοσοῦτω περιπαθῇ, ὥστε δάκρυα ἐκυκλοφόρησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Σ' ἔδωκα, Λευκά, τὴν ὑπόσχασίν μου, ἀπεκρίθη ἡ νέα, καὶ ὅταν ἡσυχάσω διὰ τὸν πατέρα μου. . .

— Ὡ! αὐριον θὰ πληροφορηθῶ τί ἐγείνεν! ὁ Θεὸς ὁ ὅποιος εὐλογεῖ τοὺς ὅρκους μας, δὲν θὰ μᾶς λυπήσῃ, ἐλπίζω. . .

— Εἶθε! καὶ εὐτυχῆς θὰ εἶμαι ἀνήκουσα εἰς ἐκεῖνον ὁ ὅποιος θὰ μὲ ἀποδώσῃ τὸν πατέρα μου! ἀλλ' ὁ πατήρ σου, ὅστις δὲν ἠθέλησε πώποτε νὰ ἀκούσῃ τὸν γάμον μου, εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσίν του;

— Μάλιστα· διότι ἀπεράσιστα νὰ κάμω πᾶσαν θυσίαν διὰ νὰ τὴν ἐπιτύχω! Ἡξέυρεις πόσον μισῶ τὸ ναυτικὸν στάδιον τὸ ὅποιον θέλει ἀσεύκτως νὰ διατρέξω ὡς πρωτότοκος τῆς οἰκογενείας μας· δὲν ἔκρυφα πώποτε τὴν ἀποτροπὴν μου. Ἡ δόξα τῶν ἀνδρείων δὲν μὲ ἐλκύει ἀλλὰ μᾶλλον μὲ φοβίζει. Ἡ ὁσμὴ τῆς πυρίτιδος καὶ ἡ θέα τοῦ αἵματος, αἱ ὅποιαι ζωογονοῦν τοὺς ἥρωας, ταραττοῦν τὴν καρδίαν μου, καὶ ἀποσποῦν τὰ δάκρυά μου. Εἰς μάτην ὁ πατήρ μου, ὁ ὅποιος γεννᾷ εἰς μεταξὺ τοῦ ὠκεανοῦ, δὲν ἐννοεῖ πῶς ἓνας ἀπόγονος τῶν Τρουέν δὲν εἶναι θαλάσσιον πτηνόν, μὲ ἀνέθρεψεν ὡς Ἀχιλλέα, βαπτίσας με εἰς τὸ ἄλμυρὸν νερόν, δέσας με εἰς τὸ κατάρτιον τοῦ πλοίου του, μαθὼν με νὰ ὑβρίζω, νὰ καπνίζω καὶ νὰ πίνω βακίον· ἀλλ' ὅλα αὐτὰ μ' ἐμπόδισαν ἀπὸ τὸ νὰ ἀναπτυχθῶ, κατάρθωσαν χρονικὴν τὴν ναυτιάσιν μου, καὶ μὲ κατέστησαν δειλότατον. Ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ γίνω λόγιος καὶ προκομμένος. Μίαν μόνην γωνίαν τοῦ πλοίου εἰς τὸ ὅποιον μὲ ἔσυραν, ἀγαπῶ· ἐκείνην ὅπου ἔκρυφα τὰ βιβλία καὶ τὰ χαρτῖα μου, ὅπου ἀνακουφίζομαι τὴν νύκτα ἀπὸ τὰ βάναινα ἔργα τῆς ἡμέρας. Ἰδὲ λοιπὸν, Ἀγγελίνα, πόσον σὲ ἀγαπῶ! Ὁ ἀπαρηθῶ τὰς σπουδὰς μου αἱ ὅποιαι τόσῳ μὲ θέλγουν, διὰ νὰ τρέξω στάδιον τὸ ὅποιον ἀποστρέφομαι. Ναι, ἐξηκολούθησεν ἔτι μᾶλλον ἐξαπτόμενος, Ὁ ἀποδάλω ὅλα τὰ προτερήματα τὰ ὅποια χλευάζει ὁ πατήρ μου, διὰ νὰ ἐξοικειωθῶ μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματα τὰ ὅποια ἐπαινεῖ. Μὲ ἐπιπλήττει ὅτι εἶμαι φρόνιμος ὡς παρθένος, ὅτι τρέμω ἐμπροσθεν τῶν γυναικῶν ὡς ἐμπροσθεν τοῦ ἐχθροῦ, ὅτι δὲν τολμῶ νὰ κάμω χρεῖ, καὶ ὅτι ἀποφεύγω τὰ καπηλεία καὶ τὰ θέατρα. Λοιπὸν δὲν θὰ περιποιῶμαι τὰς γυναῖκας, ἐπειδὴ σὲ μόνην λατρεύω, ἀλλὰ θὰ ρίπτω τὰ χρήματα εἰς τὴν θάλασσαν, θὰ παίζω χαρτῖα ὡς μανιώδης, θὰ στέλλω τοὺς δανειστάς μου εἰς τὸν διάβολον, θὰ μεθῶ μὲ ρούμην, μὲ καπνὸν καὶ μὲ πυρίτιδα, θὰ κρατῶ μὲ τὰς δύο χεῖρας τὸ ξίφος τὸ ὅποιον φρίττω βλέπων μόνον, καὶ μὲ ὀμμάτια

κλειστά θὰ χύνω αἷμα ἀνθρώπινον. Θὰ γένω ἐν βραχυλογίᾳ καταδρομεὺς, πειρατής! Καὶ διὰ νὰ παρασκευάσω τὸ στάδιόν μου, αὔριον εἰς τὸν χορὸν θὰ φορῶ τὸ ἔνδυμα τοῦ πατρός μου! Καὶ ὅλ' αὐτὰ διὰ νὰ ἐπιτύχω τὴν συγκατάθεσίν σου εἰς τὸν γάμον μας.

— Ταλαίπωρε Λουκᾶ! ἐφέλλισεν ἡ νέα μὲ λύπην... δὲν θέλω ἡ εὐτυχία μου νὰ ᾔηται πρόξενος τῆς ἐδικῆς σου δυστυχίας! Τί ἁμαρτία, ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴν τρέμουσαν, νὰ μὴν εἶναι ὁ Ρενὲ εἰς τὸν τόπον σου καὶ σὺ εἰς τὸν ἐδικόν του!

— Αὐτὸ λέγω κ' ἐγὼ πάντοτε· θὰ ἐπώλουν τὰ πρωτοτόκιά μου εὐθηνότερα καὶ ἀπὸ τὸν Ἡσαῦ.

— Ὁ Ρενὲ κρατεῖ τὸ ξίφος μὲ τόσον θάρρος καὶ τόσῃ χαρᾷ!

— Καὶ ἐγὼ θὰ ἔφερα τὸ ἔνδυμα τοῦ κυνηγοῦ μὲ τόσῃ ἀξιοπρέπειᾳ καὶ εὐχαρίστησιν!

— Θεὸς ἡξεύρει ἕως ποῦ θὰ ἐφθάνεν ὑπηρετῶν εἰς τὸ βασιλικὸν ναυτικόν.

— Καὶ ἐγὼ εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον ἢ τὴν διπλωματίαν.

— Τὸν βλέπω ἀπὸ τώρα πλοίαρχον ἢ τάξεως... ἴσως δὲ καὶ ναύαρχον!

— Κ' ἐγὼ βλέπω τὸν ἑαυτόν μου, πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου, γενικὸν πρῶτον ἢ πρῶτον, τοῦτο ἦτο τὸ ὄνειρον τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας καὶ τῆς μητρός μου, ὅταν ὁ μὲν Ρενὲ κατεστενοχωρεῖτο εἰς τὸ σχολεῖον, ἐγὼ δὲ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐγὼ ἐτοίμαζα τὰ θέματα καὶ τὰς ἐξηγήσεις του, καὶ ἐκεῖνος ἐκράτει δι' ἐμὲ τὴν κόπην καὶ τὸ πηδάλιον. Ὁ πατήρ μου μᾶς εὗρισκε καὶ μᾶς ἔδρε καὶ τοὺς δύο, ἀλλὰ ἡμεῖς πάλιν τὰ ἐδικὰ μας. Μ' ἐκλείαν εἰς τὸν θάλαμόν μου μὲ τὸν ναυτικὸν κώδικα καὶ μὲ ἱστορίας καταδρομέων, τὰς ὁποίας δὲν ἐπέτρεπαν νὰ ἀναγνώσῃ ὁ Ρενὲ ὡς ἂν ἦσαν φαρμακευμένα, καὶ ἐγὼ τὴν νύκτα τὰς ἔδιδα εἰς τὸν ἀδελφόν μου, ὁ ὁποῖος μὲ ἐστελλεν εἰς ἀνταλλαγὴν τὸν Βιργιλίον του καὶ τὸν Κουίντον Κούρσιον. Πρὸ δύο μηνῶν ἔκαμα χειρότερα. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν ἀφοσίωσίν του. Ἰπῆγεν ἀντ' ἐμοῦ καὶ προσέβαλε μίαν κανονοφόρον τοῦ Πλιμουῦ, τὴν ὁποίαν ἐκυρίευσεν ἐξ ἐφόδου. Ἐγὼ δὲ ἐν τασούτῳ ἐτύμβισα ἐντὸς τοῦ δωματίου του ὡραίαν διατριβὴν περὶ τῆς δόξης τοῦ νὰ ᾔηται τις δικηγόρος, διὰ νὰ τύχῃ τὴν χάριν τοῦ νὰ γίνῃ ἐκ νέου δεκτὸς εἰς τὸ πανεπιστήμιον. Γενναῖος καὶ θαυμαστὸς εἶναι ὁ ἀδελφός μου! Πόσον μὲ ἐτυπτεν ἡ συνειδήσίς μου, καὶ πόσα δάκρυα ἔχυσα ὅταν τὸν ἶδα καταματωμένον, καὶ καταπληγμένον ἀπὸ τὰ Ἀγγλικά ξίφη τὰ ὁποῖα κατεφρόνησε χάριν μου! Κ' ἐγὼ τὴν ὥραν ἐκείνην ἠσθάνην τὴν μέλαν τῶν ἡρώων! Ἐζήτησα ξίφος, πιστόλια, κανόνια! ἤθελα νὰ νικήσω ἢ ν' ἀποθάνω διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν ἀδελφόν μου, ἐνῶ ἐκεῖνος μὲ ἐρίλει γελῶν διὰ τὴν πληγὴν καὶ τὴν τρέλαν μου, καὶ μ' εὐχαρίστει διότι τὸν ἐπρομήθευσα τοιαύτην ἐνδοξὴν περίστασιν! Ἀκόμη κλαίω ἀπὸ θαυμασμὸν, ἐντροπὴν καὶ εὐγνωμοσύνην.

Καὶ τῶντι ἡ φωνὴ τοῦ νέου ἐπνίγη ἀπὸ δάκρυα

ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀγγελίνα ἔκλαιεν ἐπίσης, καὶ στεναγμοὶ καταστελλόμενοι ἤκούοντο πρὸς τὸν κῆπον.

— Ἡ καλή μου μήτηρ, ἀνηκολούθησεν ὁ Λουκᾶς, ἐγνώριζεν ὅλας αὐτὰς τὰς ἀνταλλαγὰς, καὶ μᾶς ἐχρησίμευεν ὡς ἀσπίς ἐναντίον τῆς πατρικῆς ὀργῆς! Μᾶς ἀγαπᾷ τόσον πολὺ ἡ καλὴ αὕτη μήτηρ! δίδει καὶ τὴν ζωὴν τῆς διὰ νὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς! καὶ ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ δυσωπῇ τὸν πατέρα μου. Κατεδικάσθη ὁ ἀδελφός μου νὰ σαπῇ εἰς τὸ πανεπιστήμιον διὰ νὰ γείνη ὁ χειρότερος δικηγόρος τῆς Γαλλίας, κ' ἐγὼ νὰ ἐκθίσω εἰς κίνδυνον καὶ αὐτὴν μου τὴν ζωὴν διὰ νὰ ἀξιώθω τὴν μετὰ σοῦ συμβίωσιν. Καὶ ὅμως, ἐλπίζω νὰ ἀναδειχθῶ μετ' ὀλίγον ὑποπλοίαρχος τῆς Γαβριέλλης, καὶ νὰ λητμονήσω ὅλας μου τὰς θλίψεις γινόμενας σύζυγός σου. Καὶ ἡ ὑπαρξίς μου θὰ χωρισθῇ εἰς δύο ἄνισα μέρη· ἡμέρας μὲν τινὰς εὐτυχεῖς ἐπουρανίους θὰ περῶ πλησίόν σου, Ἀγγελίνα μου, καὶ μῆνας ὀλοκλήρους λύπης καὶ δυστυχίας εἰς τὸν ὠκεανόν!

— Ὅχι! τοῦτο δὲν θὰ γίνῃ, ἀνέκραζεν αἰφνης φωνὴ βροντώδης.

Καὶ διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς, σφρογγίσας τὰ δάκρυά του, διὰ δὲ τῆς ἄλλης ἀναρτηθεὶς εἰς τὸν ἐξώστην, ἀνεπήδησε διὰ μιᾶς ὁ Ρενὲ εἰς τὴν αἵθουσαν.

(*Ἀκολουθεῖ.*)

ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ

ἀνακαλυφθεὶς εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἑλουμετίας.

—ο—

Εἰς μικρὸν χωρίον τῆς Οὐντερβάλδης ζῇ σήμερον ἐφημέριος, τοῦ ὁποίου αἱ φιλολογικαὶ γνώσεις ἐξέπληξαν πάντας τοὺς ἐπιστήμονας ἀνδρας ὅσοι ἔτυχε νὰ γνωρίσωσιν αὐτὰς. Συνέπεσε δὲ καὶ ἡμεῖς νὰ ἴδωμεν ἐπιστολάς τινὰς τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἱερέως, ὃν ἡ ἀξιολογώτερα ἐγράφη πρὸς τὸν Κ. Ζέλγερ, δῆμαρχον τῆς Στάνζ, πρωτεύουστος τῆς ὀρεινῆς τοπαρχίας τῆς Οὐντερβάλδης, ἀνδρα πολλὰ πεπαιδευμένον καὶ αὐτὸν, ἐξασκούντα πατριαρχικῶς τὴν ἱατρικὴν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀρέων ἐκείνων καὶ παρέχοντα τὰ φάρμακα αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς δωρεάν. Ὁ Κ. Ζέλγερ, κατ' αἰτησὶν τοῦ Κ. Σίνερ, καθηγητοῦ καὶ Ἑλληνιστοῦ διακεκριμένου τῆς Βέρνης, εἶχε παρακαλέσει τὸν ἐφημέριον Μαθθίαν νὰ δώσῃ αὐτῷ λεπτομερεῖς τινας εἰδήσεις περὶ τῆς ζωῆς του καὶ περὶ τοῦ τρόπου καὶ ὅν πῃ ἔζησε τὰς γνώσεις του. Ὁ δ' ἐφημέριος ἀπήντησεν εἰς τὴν αἰτησὶν ταύτην διὰ περιληπτικῆς ἐκθέσεως, τοσούτῳ ἀξιοσημειώτου ὅσα αἱ δοκιμασίαι δι' ὃν διεπλῆθεν ὁ μετριοφρων σοφὸς ἱστοροῦνται ἐν αὐτῇ μετὰ πολλῆς ἀφελείας. Ἡ ἐπιστολὴ του, τὴν ὁποίαν μεταφράζο-